

til svare den ærede Forespørger benegtende. Dersom det var min Hensigt at ville have forelagt denne Sag denne Gang, vilde det vistnok have været nødvendigt at have indbragt den paa et tidligere Stadium af denne Samling, ialtsald efter de Erfaringer, der ere gjorte med tidligere forelagte Lovforslag af samme Bessaffenhed. Men jeg skal tillade mig lidt nærmere at oplyse, hvorfor jeg har troet iaar ikke at burde komme med dette Lovforslag. Idet nemlig Forespørgslen gaar ud paa en Revision af §§ 2 og 3 om Bessatningen af faste Eiendomme, har det ærede Medlem jo selv udtalt, at dette satte han mindre Pris paa, og jeg for mit Vedkommende maatte mene, at, naar man overhovedet skulde gaa ind paa en Undersøgelse af disse Forhold, maatte man søge det fornødne Materiale, hvor det alene er at finde, nemlig hos Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Der er ogsaa flere Gange fra Regjeringens Side mindet om denne Sag, ligesom det maatte ikke er det ærede Medlem ubekjendt, at der i 1865 af Kommunalbestyrelsen blev sammensat et Udvalg til at tage hele dette Spørgsmaal under Overveelse; men desværre er dette Udvalg endnu ikke kommet til Ende med sine Arbejder, og jeg maatte, dersom det overhovedet er muligt at vente efter det, ønske at se de Resultater, hvortil Udvalget var kommet, forinden jeg selv vilde bringe et Forslag frem til Forandring i de Forhold, der engang have udviklet sig, idet jeg er enig med den ærede Forespørger i, at man saa lidt som muligt bør røre ved de Skatter, der hvile paa faste Eiendomme. Hvad § 11 angaar, da har jeg fundet, at naar vi staa foran en Omregulering af hele den kommunale Bessatning, vilde det være urigtigt at tage en enkelt Bys kommunale Bessatning frem og adstille den fra det Andet, i Særdeleshed da det jo ikke kan være tvivlsomt for Noget, at der ved de nye Forslag om den kommunale Bessatning navnlig for Kjøbenhavns Vedkommende vil være Spørgsmaal om at indføre den saakaldte interkommunale Bessatning, og jeg har derfor anset det for at være rigtigt og hensigtsmæssigt at opsætte Behandlingen af denne § 11 og i det Hele af den kommunale Bessatning for Personer, indtil

den kunde foretages i Forbindelse med den forestaaende Revision af hele den kommunale Bessatning. Jeg maa altsaa svare det ærede Medlem, at jeg ikke agter at gjøre det iaar, men jeg tror, at det ærede Medlem har god Grund til at mene, at han ikke vil komme til at vente flere Sessjoner, førend dette Spørgsmaal kommer til at forelygge.

Rosod: Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg i et vist Omfang har Grund til at takke den høitærede Minister for hans Svar. Jeg finder, at der kan ligge meget til Grund for at udsætte Sagen, men jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister vil finde, at der i den Kjendsgjerning, at der endnu gives en særegen Skattelov for Kjøbenhavn kunde ligge en Dpfordring for mig til at spørge, som jeg har spurgt, og ved Siden deraf vil den høitærede Minister heller ikke miskjende, at det kan have sin gode Side, at vi have faaet dette Svar. Jeg tænker ikke herved saameget paa selve Thinget, der maatte ikke sætter saa særdeles Pris derpaa, da det er muligt, man her veed, hvad den ærede Minister i den nærmeste Fremtid er isærd med at udføre, men jeg tænker fornemmelig paa, at det kunde være til en lille Beroligelse for Skatyderne, at der efter Ministerens Ord er Udfigt til, at dette Forhold i en nær Fremtid vil blive ordnet. — Det turde maatte være mig tilladt til denne Forhandling at knytte et Par Bemærkninger, som jeg ikke før vilde fremkomme med. Jeg ventede, at den høitærede Minister vilde udtale sig saaledes, som han gjorde, med Hensyn til Indholdet af §§ 2 og 3; men det tør dog maatte være mig tilladt at udtale, at der i Motiverne til det Udkast til „Lov om Forandring i Loven af 19de Februar 1861 angaaende en Omordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn“, hvilket Regjeringen i 1864 forelagde for Folkethinget, findes følgende Utrænger, som den høitærede Formand maatte vil tillade mig at oplæse. Der siges, at Magistraten har „henledet Opmærksomheden paa, hvor stor Betydning det har havt for Eiendomsbesidderne, at Loven har fastslaaet Skatterne for de faste Eiendomme, og saaledes bevirket, at Skattebyrden ikke vover for deres